

**STAATSBLAD
VAN DE
REPUBLIEK SURINAME**

WET van 10 juni 2002, houdende nadere wijziging van het Wetboek van Strafvordering (S.B. 1977 no. 94, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 100).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat – in het belang van de rechtszekerheid – het nodig is het Wetboek van Strafvordering (S.B. 1977 no. 94, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 100) nader te wijzigen;

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet:

ARTIKEL I

In het Wetboek van Strafvordering (S.B. 1977 no. 94, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 100) wordt de volgende wijziging aangebracht:

Artikel 59 wordt gewijzigd als volgt:

1. Het bevel tot gevangenhouding, evenals het bevel tot gevangenneming dat na de aanvang van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg is verleend, blijft van kracht totdat het is opgeheven.

2. De in lid 1 van dit artikel bedoelde bevelen eindigen van rechtswege bij gelijke duur met de in eerste instantie onvoorwaardelijk opgelegde vrijheidsbenemende straf of maatregel ter zake van het feit, waarvoor de voorlopige hechtenis is bevolen.
3. Bij de in lid 2 van dit artikel bedoelde duur wordt medegerekend de tijd door de veroordeelde in verzekering en in bewaring doorgebracht, indien bij de rechterlijke uitspraak is bepaald dat de in verzekering en in bewaring doorgebrachte tijd in mindering zal worden gebracht.

ARTIKEL II

1. Deze wet wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.
2. Zij treedt in werking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.
3. De Minister van Justitie en Politie is belast met de uitvoering van deze wet.

Gegeven te Paramaribo, de 10e juni 2002.

R. R. VENETIAAN

Uitgegeven te Paramaribo, de 4e juli 2002.
De Minister van Binnenlandse Zaken,

U. JOELLA – SEWNUNDUN.

WET van 10 juni 2002, houdende nadere wijziging van het Wetboek van Strafvordering (S.B. 1977 no. 94, zoals laatstelijk gewijzigd bij S.B. 1989 no. 100).

MEMORIE VAN TOELICHTING

Artikel 59 van het Wetboek van Strafvordering biedt de mogelijkheid dat de voorlopige hechtenis voortduurt nadat hoger beroep is ingesteld tegen de beslissing van de Kantonrechter tot oplegging van een vrijheidsbenemende straf of maatregel terzake van het feit waarvoor de voorlopige hechtenis is bevolen.

Immers, dit artikel bepaalt dat het bevel tot gevangenhouding, evenals het bevel tot gevangenneming, dat na de aanvang van het onderzoek op de terechtzitting in eerste aanleg is verleend, voor onbepaalde tijd geldig is en van kracht blijft totdat het is opgeheven.

In zijn praktische toepassing zorgt dit artikel voor de nodige problemen.

Het is meer regel dan uitzondering dat tot vrijbenemende straf of maatregel veroordeelden, ingeval van door hen c.q. het Openbaar Ministerie ingesteld hoger beroep, langer van hun vrijheid beroofd blijven dan de duur van de door de Kantonrechter vastgestelde vrijheidsbeneming. Dit klemmt des te meer voor degenen die geen raadsman hebben om op grond van artikel 61 Wetboek van Strafvordering het Hof van Justitie te verzoeken de voorlopige hechtenis op te heffen.

Het een en ander leidt niet alleen tot rechtsongelijkheid, maar werkt ook rechtsonzekerheid in de hand, omdat het voor de justitiabele onbegrijpelijk en onaanvaardbaar is, dat hij langer wordt vastgehouden dan door de Kantonrechter is bepaald. Bovendien blijkt er in de praktijk geen eenduidige interpretatie van het onderhavige artikel te bestaan, wat alleen maar leidt tot nog grotere rechtsonzekerheid.

Voor de lang gestraften komt nog bij dat, doordat vanwege het ingestelde beroep het vonnis van de Kantonrechter niet in kracht van gewijsde gaat, zij niet in aanmerking voor eventuele gratieverlening en voorwaardelijke invrijheidstelling komen.

Het hierboven gesignaleerde heeft er vaker toe geleid dat tot vrijheidsstraf veroordeelden of maar geheel afzien van het instellen van hoger beroep of een ingesteld hoger beroep – mede op grond van de uitzichtloosheid van de behandeling van de strafzaak in hoger beroep – maar intrekken.

Nu het kennelijk niet mogelijk is gebleken om via de weg van interpretatie het hier geconstateerde probleem op éénduidige wijze op te lossen, is wetswijziging onvermijdelijk.

De voorgestelde wijziging strekt dan ook ertoe om het artikel zodanig te redigeren dat de voorlopige hechtenis nimmer de duur van de door de Kantonrechter opgelegde straf of maatregel zal overtreffen.

Paramaribo, 4 maart 2002,

R. R. VENETIAAN.